

Poutník

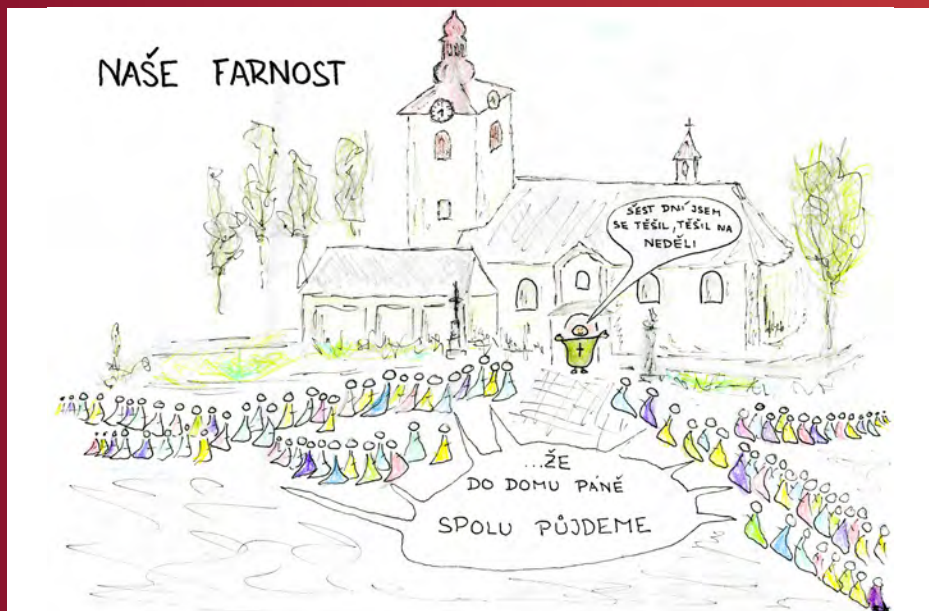
2/2023 | 27. ročník

Římskokatolická farnost sv. Jiří Dolní Čermná

Příspěvek od farníka: Naše farnost (autor: T. Mařík st.)

Květná neděle 2. 4. 2023 (foto: L. Ešpandrová)

Úvodní strana: Druhá svatodušní vigílie 27. 5. 2023 (foto: L. Ešpandrová)

POZDRAV OTCE FARNÍ OBCE ☺**Moje milovaná farní rodino,**

před dětmi je jejich nejkrásnější období, prázdniny☺! Snad si odpočinete alespoň trochu i Vy dospělí a třeba změníte prostředí a někam se podíváte.

Přeji Vám krásně prožité dny! A neztrácejme ze zřetele, že jsme milované děti Boží☺!

Biblické hodiny

Dle požadavku farní synody jsme začali dělat Biblické hodiny. Účast je zatím ale malilinká – a já přemýšlím, čím to...? Vždyť věnovat se Božímu slovu je, myslím, důležité, není to jen o požadavku farní synody. Ale ruku na srdce, kdo otevírá soukromě Písmo? Kdo pravidelně? Kdo denně?

Tato naše biblická setkání jsou zatím jenom jednou měsíčně, ale přijde mi důležité se nad Písmem scházet a času to zas tolik nesebere. Naposledy jsme rozjívali nad texty, se kterými jsme se pak setkali o svatodušní vigílii – a věřím, že i díky této přípravě jsme vigílii mohli lépe prožít, protože texty jsme už četli a rozjívali nad nimi... Je krásné, když někdo, to co čteme v Písmu, aktualizuje a třeba i sdílí s druhými něco ze svého života... Je samozřejmě dobré a krásné se scházet i v takto malém počtu – a jsem vděčný za každého, kdo má odvalu a přijde☺!!! Malý počet má i své výhody, ale přijde mi to smutné, protože je to podle mě důležitá součást duchovního života a v naší farnosti je nás cca 60ti násobně víc☺.

Proč není účast větší...? Myslím, že hlavní důvod je uspěchaná doba, nevíme co dřív, a ostych... Je to pro Vás něco nového...

Srdečně Vás tedy na biblické hodiny zv. Vždyť v Božím slově se setkáváme se samotným Kristem a myslím, že na rozdíl od sousedů z Horní Čermné, jsme ve znalosti Písma dosti pozadu. A jak také napsal již sv. Jeroným, překladatel Písma svatého: „*Neznalost Písma je neznalost Krista.*“

Možná se nám mnoho věcí v životě nechce, také k tomu patří jistě modlitba a otevírání Písma svatého. Ale celý život je hledání, nacházení... také cesty k Bohu, někdy aspoň k částečnému pochopení v některých situacích v životě, kde je Bůh. Velkým pomocníkem v pochopení/poznávání Boha nám může být právě Písmo svaté, vždyť v něm k nám promlouvá sám živý Bůh do našich životů.

Přeji Vám radost ze setkání s Hospodinem i skrze Písmo svaté a budu vděčný, když tento výjimečný čas prožiju s Vámi☺. Celkově jsem vděčný, když mohu s Vámi být a prožívat setkání s Vámi s Tím, který nás přesahuje a přitom je nám tak blízký a je LÁSKA ☺!

Velice si vážím také společného naslouchání Božímu slovu při mši svaté a při modlitbě breviáře!!! Děkuji Vám, že jste se mnou☺!!!

Rád bych také připojil k tomuto článku fotku z našeho společného setkání, odpoledne, s rodinami dětí, které prožili 3. června své první setkání s objímajícím Otcem ve svátosti smíření a pak se s Ním měli tu čest setkat poprvé v Eucharistii

v neděli 4. června. Této slavnosti jste se mohli všichni zúčastnit a děkuji za to. Je to slavnost a výjimečná chvíle pro celou farní rodinu a připomenutí pro nás pro všechny, že i nám je nabídnuto toto nevšední, mimořádné setkání s Tím, který nám pomáhá, abychom byli lepšími a aby i skrze nás do tohoto světa proudila láska 😊!!!

Ať se nám daří setkávat se s Bohem skrze Písmo svaté, v Eucharistii, při mši svaté, při modlitbě, při našich setkáních, setkání v rodině a v krásné přírodě 😊!

Požehnané léto moje milá farní rodino 😊!!!

*K naší společné cestě životem a ke společné cestě víry Vám žehná
Váš otec Jan 😊 +*

První svaté přijímání

Od října letošního školního roku se začalo šest dětí z naší farnosti – Amálka, Marika, Natálka, Štěpánka, František, Standa a jejich kamarádi z Prahy - Adélka a Daniel připravovat na jejich výjimečný den, kdy poprvé přijmou Pána Ježíše. Během každé páteční hodiny náboženství, která se konala na faře, se děti snažily více poznávat Pána Ježíše. Milou společností jim při tom dělal náš otec Jenda, který tu pro malé zvědavce a zapálence byl.

Celá příprava vyvrcholila poutí na Horu Matky Boží u Králík. Všichni se sešli na začátku křížové cesty pod kopcem. Cestou nahoru nás provázelo opakování věcí a poznatků formou kvízů a her, které se děti během přípravy naučily. Po výšlapu jsme se všichni pokochali nádherným výhledem. Společně jsme oslavili mši svatou, doprovázenou skvělými Magdou a Aničkou Motlovými.

Týden na to však děti už čekal vrchol celé přípravy. V sobotu v devět hodin ráno děti poprvé přistoupily k první svaté zpovědi. Poté si nacvičily průběh celé slavnosti, která je čekala hned další den.

V neděli 4. června v 10:00 nastala ta dlouho očekávaná chvíle, na kterou se naše děti velice těšily, a to až přijmou Pána Ježíše do svých srdcí. Mše svatá byla opravdu krásná. Děkujeme všem, kteří přijali pozvání s našimi dětmi tento velký den oslavit, všem kmotrům, prarodičům i vám farníkům. A v neposlední řadě patří největší dík otci Jendovi a Aničce Motlové, kteří měli svou přípravu a děti pod svými křídly. Prosíme i nadále za vaše modlitby za naše děti.

Rodiče dětí

20. května - pouť na Horu Matky Boží u Králík

Z historie farnosti

Vzpomínka na Martu Faltusovou

Maminka se narodila 6. 2. 1929 do rodiny Václava a Anny Kunertových jako druhé dítě v pořadí ze sedmi sourozenců.

V čase jejího narození prý byla velmi tuhá zima, s mrazy až $-30\text{ }^{\circ}\text{C}$. Přestože se v té době děti křtily již první dny po narození, ona byla, díky nepřízni počasí, pokřtěna až 17. února. Křtu v kostele sv. Jiří se pro velký mráz nemohla zúčastnit ani její maminka.

Spolu se svými sourozenci prožila šťastné dětství v sousedství Applova mlýna a Čermenského potoka. V roce 1935 nastoupila do 1. třídy základní školy v Dolní Čermné. Když bylo mamince necelých deset roků, zabral Hitler Československo. Na hrázi Čermenského rybníka tehdy vznikla hranice mezi Protektorátem Čechy a Morava a Sudety, které se staly součástí Německé říše. Maminka se sourozenci a rodiči se ze dne na den ocitla v jiné zemi. Děti ze Sudet, tedy od rybníka směrem na Horní Čermnou, musely začít chodit do školy v Horní Čermné - německy Ober Böhmisch Rothwasser. Z jejího vyprávění víme, že je učili čeští i němečtí učitelé. Proto se naučila velice dobře německy. V roce 1943 ukončila školní docházku s velmi dobrým prospěchem. České děti nemohly nastoupit do učení ani studovat. Mohly pouze pracovat jako služky nebo jako nekvalifikovaní dělníci. Maminka proto nastoupila jako služka do německé rodiny s pekařstvím (Brückner) v Třešňovci, kde pracovala až do konce 2. světové války. Z té doby vyprávěla mnoho historek, například, jak se jí stýskalo po domově, nebo jak chodila pěšky domů lesem přes Mariánskou Horu. Vzpomínala, že jí sourozenci chodili naproti, anebo jak vyhlížela tatínka, který jezdil na kole přes Třešňovec do Lanškrouna pracovat. Na paní Brücknerovou vzpomínala vždycky velmi dobře.

Její přání vyučit se dámskou krejčovou se jí splnilo až po válce. V prosinci 1948 se provdala za Antonína Faltuse a vychovávali 6 dětí. Tatínek brzy v r. 1970 zemřel, a tak zůstala na výchovu sama. V té době nastoupila jako poštovní doručovatelka na poštu v Dolní Čermné, kde pracovala až do starobního důchodu.

Často jsme se, i se svými rodinami, scházeli u maminky a naslouchali jejímu vyprávění.

Mimo jiné hovořila o osudech Jednoty Orel v Dolní Čermné. Citujeme z knihy „700 let obce Čermná“, části věnované spolkům, kde zpracovala část věnovanou tělovýchovné jednotě Orel: „*Jednota Orel v dolní části Čermné byla založena 12. dubna 1912. Prvním starostou byl zvolen P. Ladislav Kaube, kaplan v Čermné. První*

náčelník byl Jan Svoboda, truhlářský dělník, který pocházel z Pardubic. Při ustavení Jednoty Orla se do tohoto katolického spolku přihlásilo 121 občanů Čermné. Založení Orla vycházelo z tehdejší potřeby sdružovat věřící katolického vyznání, neboť tehdejší Sokol zpočátku tvrdě propagoval ateismus. V době 1. světové války byla činnost Orla silně ochromena, neboť muži byli povoláni do války. Po válce byla ihned činnost obnovena a starostou se stal P. Jan Suchomel, farář v Čermné, náčelníkem byl Vincenc Bednář, hostinský z Mariánské Hory a náčelnicí Marie Pecháčková z čp. 67. V roce 1925 padlo rozhodnutí o postavení Orlovny. Nová budova byla posvěcena a slavnostně otevřena 12. 9. 1926. Orlovna byla postupně elektrifikována a Orel mohl svoji bohatou činnost vyvíjet ve vlastních prostorách. Z výtěžků z akcí byl splacen dluh. Radost z nové Orlovny netrvala příliš dlouho. Po záboru Sudet byla zabrána i Orlovna. Z příkazu Hitlera dne 23. 9. 1942 byla veškerá činnost Orla, a i jiných spolků v Protektorátě zrušena. Po osvobození v r. 1945 Orel svoji činnost opět obnovil, ale ne na dlouho. Komunistický režim Orla zrušil a Orlovnu znárodnil ve jménu „pracujícího lidu“. Byla předána bezplatně TJ Sokol v Dolní Čermné. Po celých 40 let nebyly do Orlovny vloženy téměř žádné investice. Provozovalo se z podstaty. Sokol v sedmdesátých letech prodal Orlovnu tehdejšímu MNV. Obec Dolní Čermná jako nástupnická právnická osoba MNV ji na základě restitučního zákona vydala v r. 1991 nově ustanovené Jednotě Orel Dolní Čermná. Tak byla potřeť ustanovena Jednota Orla 6. 6. 1990. Starostkou se stala Marta Faltusová, jednatelem Václav Vacek st..“ Tolik zkrácená verze článku.

Maminka měla velkou radost, že se znovuustavení Orla mohla aktivně zúčastnit. Pak už to většina z nás pamatuje. Proběhla rekonstrukce Orlovny. Z přísálí a šatny se vytvořil malý sál, z „podsvětí“ kuchyň a jídelna a přistavěla se zadní část Orlovny. Zde vznikla vstupní hala, klubovna, šatna, sklady, kancelář a plynová kotelna. Z této doby nám utkvělo nejvíce vzpomínek a úsměvných historek z brigád a různých akcí v Orlovně. Brigád se účastnili, jak členové Orla, tak i jejich rodinní příslušníci, malí i velcí. Nechceme také zapomenout na ty, kteří již mezi námi nejsou: Lidka a Vojtěch Kunertovi, Otylka Marešová, Jan Hubálek, Ladislav Svoboda, Jan Vacek, po kterém je pojmenován turnaj ve stolním tenise. I tito starší členové se aktivně zapojovali do scének na májových veselících, jako pořadatelé na koncertech dechové hudby, setkání s písní a přípravou pohoštění na brigády. Členům, kteří se zasloužili o znovuoobnovu Jednoty Orla v Dolní Čermné, patří velký dík a vzpomínka.

sourozenci Faltusovi

(foto z rodinného archivu)

Rozhovor Poutníka

... s varhaníkem Františkem Severinem

Milý Františku, jsem moc ráda, že jsi přijal můj návrh na rozhovor pro Poutníka a podělíš se s námi o své vzpomínky, hlavně také na svoji mnohaletou varhanickou službu v naší farnosti.

Jak dlouho jsi vlastně Dolnočermákem?

V letošním roce je to rovných 50 let, co jsem Dolnočermákem. V roce 1973 jsem se oženil a v tomto roce jsme také začali stavět řadový dům v Dolní Čermné.

Vím, že pocházíš z malé vesničky Herbortice u Cotkytle a Tvůj tatínek zde byl učitelem.

Já nepocházím z Herbortic. Já jsem se narodil ve Dvakačovicích. Je to rovněž malá vesnička u Hrochova Týnce. Zde jsem část mládí prožíval, a čekal, až si nás tatínek přestěhuje do Herbortic. Herbortice byly bez elektřiny, nebyla zde prodejna a pokud nasněžilo větší množství sněhu, tak se prohazovala silnice ručně až na „státovku“.

Odkud sem přišli Tvoji rodiče?

Moje rodiče sem přišli právě z mého rodiště Dvakačovic a otec z Dolního Bezděkova. Tyto dvě vesnice jsou od sebe vzdálené cca 3 km.

Jaké máš vzpomínky na dětství v Herborticích?

Moje vzpomínky na dětství jsou velmi pěkné. Nejprve jsem část dětství prožil ve Dvakačovicích. Tam to bylo o něco horší. Babička měla pole a tak většinu dne jsme byli na poli. Navíc žádný kopec, samá rovina. Teprve po příchodu do Herbortic se pro mne otevřela pěkná krajina. Brzy jsem si zde našel kamarády a tak bylo veselo.

Kam jsi chodil a jezdit do školy?

Jelikož jsme bydleli ve škole, tak základní školu jsem měl doma. Ráno jsem přeběhl chodbu a byl ve třídě. Takto jsem chodil do 1. - 5. třídy základní školy v Herborticích. Horší na tom bylo, když si pan učitel pro mne došel domů☺. Další ročníky 6. - 7. jsem chodil do Strážné. V létě pěšky přes Lázek a v zimě stejnou cestou pouze na lyžích. Pěšky by se to nezvládlo. Nahoře na Lázkou byla velká vrstva sněhu, která dosahovala do výše koruny stromů. V létě i v zimě jsme chodili ve čtveřici domů, aby se nám nic nestalo. Kolikrát jsme odjížděli domů a už se šerilo. V rukou jsme neměli žádná pojítka, abychom zavolali do svých domovů, že už jedeme. Poslední dva ročníky, tj. 8. a 9., jsem začal jezdit do Lanškrouna. Po ukončení základní školy jsem nastoupil na Odborné učiliště Tesly Lanškroun a po roce na SPŠE (Střední průmyslovou školu elektrotechnickou).

Na jaké hudební nástroje ses učil hrát?

Učil jsem se hrát pouze na akordeón. V té pohnuté době tenkrát na varhany nikde neučili hrát. Doma jsem ještě zkoušel hrát na housle. Jednou před vánocemi mi moje babička (maminka mé maminky) navrhla, abych hrál na nějaký hudební nástroj. Otec měl doma housle, a tak že mě bude učit. Ale to nešlo. Já měl po hodině ucho modré, jak jsem dostával smyčcem za každou chybu při hraní☺. Sám jsem si došel do

LŠU a oni mě přijali, ale na akordeón - tahací harmoniku. To bylo něco pro babičku (maminčinu maminku). Babička se mnou dojela do Pardubic a v hudebních nástrojích mi zakoupila akordeón, který mám dodnes. Na tento hudební nástroj jsem se čtyři roky učil hrát. Takže díky babičce jsem začal hrát na drahý nástroj.

Kdy se z Tebe stal varhaník?

Varhaník je silné slovo. Spíše hráč na varhany. Varhaničení jsem začal v Cotkylti. Tam nám zemřel pan varhaník a po něm nastoupil za varhany pan Šembera a to bylo pro kostel velké utrpení. Tak jsem začal chodit tajně hrávat jedním prstem, až jsem se naučil několik známých písniček. Domů jsem si pořídil varhánky a tak jsem dále trénoval. Po letech jsem hrával po okolí na pohřbech a tím byla smyčka utažena u varhan.

foto z rodinného archivu

Jaká byla Tvoje varhanická služba v době, kdy byl

duchovním správcem naší farnosti pan farář Čeněk Ptáček?

To bylo náročné období na varhaničení, kdy jsem jednu dobu také zůstal sám pro celou farnost. Je pravdou, že sobotní mše sv. s nedělní platností nebyly. V neděli jsme začínali 7:20 první mši svatou. Druhá v 9 hodin ve Verměřovicích nebo Petrovicích a znovu v 10:30 v Dolní Čermné. Po obědě bylo požehnání v 15 hodin. Tím byl konec neděle. Současně to obnášelo i převést autem otce Čenka. Jednou se mi donesla zpráva, že ve Verměřovicích hrávala paní Milada Marešová. Bylo to, jako když vykopu zlato. Úleva jedné mše svaté z neděle, díky Bohu za to...

Pomáhal jsi panu faráři Ptáčkovi i jinak?

Pomáhal, kde se dalo. V zimě vyhrabovat sních u fary, aby se pan farář dostal do auta. Nosil jsem dřevo a uhlí, aby mohl topit. Topil jsem zvláště v pokojíku na spaní, kde dosahovala teplota +7 stupňů. Potom byly drobné opravy, třeba prasklá žárovka. A nakonec jsem mu denně chodil převazovat nohu, kde měl otevřený bércový vřed. Mazal jsem mu záda kafrovou masťou apod.

Vzpomeneš si třeba i na nějakou veselou historku?

Veselých historek bylo plno. Jednou byla ranní mše svatá v Dolní Čermné a otec Čeněk ji měl trochu delší. Nevím, zda byly dlouhé přímluvy... Nasedali jsme do auta a já povídám: „Do Verměřovic?“ A pan farář řekl: „Na faru.“ Odpověděl jsem mu: „Ale už je dost pozdě.“ On se na mne otočil a říká: „Neboj se, bez nás nezačnou!“ A od té doby jsem byl vždy klidný ☺

Služba varhaníka se mi jeví obětavá a hodně zodpovědná. Varhaník si nemůže dovolit zapomenout nebo přijít do kostela pozdě.

Jak varhaník ví, co má při mši svaté v daný den vlastně hrát?

To se vše domlouvalo během týdne nebo příležitostně na faře. Za jeho působení jsme měli všichni varhaníci jednou měsíčně na faře setkání, kde se domlouvaly písně, které budou na pořadu. Každý varhaník si do poznámkového bloku písní zapsal.

Konají se i nějaká „školení“ pro varhaníky?

Školení pro varhaníky se konala dle potřeb diecéze, kam byli svoláni všichni varhaníci. Byla to na svoji dobu velmi pěkná setkání. Při jednom setkání padla i otázka - kolik by měl varhaník za hraní dostat. Odpověď zněla asi 100,- Kč. Načež se zvedla jedna stará paní varhanice a odpověděla: „Tak to u nás nejde, neboť nevybereme ani na svičky.“

Na které varhany v kostelech naší farnosti se Ti nejlépe hraje?

Tak já nevím dneska, ale mně se nejlépe hrávalo ve farním kostele. Tyto varhany byly rozehrané, protože byly velmi často v provozu. Potom následovaly varhany v Petrovicích. Ty jsou jednoduše, ale jemné na hraní.

Která z písní v Kancionálu je Tvoje nejoblíbenější?

Moje nejoblíbenější píseň je č. 512 Bože před Tvou velebností a č. 806 Máti Páně přesvatá. Tyto dvě písně jsem hrával, když jsem začínal v Dolní Čermné.

A nakonec naše obligátní otázka: o co by ses chtěl ještě se čtenáři Poutníka podělit nebo jim vzkázat?

Mým přáním je, když se hraje ke zpěvu, aby všichni zpívali. To je největší ocenění pro varhaníka.

Františku, moc Ti děkuji za rozhovor a krásné vzpomínání. Přeju Ti hodně zdraví, radosti a Božího požehnání. A ať Tě nikdy neopouští Tvůj optimismus a smysl pro humor 😊

Za redakci Poutníka: Hana Vágnerová

Jsme vděční...

za dvě mše svaté, které ve středu 10. května a ve čtvrtek 11. května sloužil ve farním kostele sv. Jiří rodák z naší farnosti - novokněz P. Milan Richter. Děkujeme mu za novokněžské požehnání, které individuálně uděloval po mších svatých.

Kněžské svěcení přijal 22. října 2022 od litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta v kostele sv. Antonína Velikého v Liberci a této slavnosti se účastnila i malá delegace od nás.

V současné době P. Milan Richter slouží v litoměřické diecézi, v Římskokatolické farnosti arciděkanství Liberec jako kaplan.

Děkujeme otci Milanovi za jeho dlouholetou jáhenskou službu v Dolní Čermné a přejeme mu hodně Božího požehnání, zdraví a radosti při jeho službě kněžské.

foto: J. Lukeš

Dolnočermněští farníci

Ze života farnosti

Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha... (Jan 3,5)

Pátého března letošního roku mi bylo ctí a radostí se účastnit ekumenické bohoslužby v Horní Čermné. Tématem dne byl **křest, který nás spojuje** a promluva otce Jana nás provedla smyslem a provedením této svátosti *v ryzé lidské i nádherně Boží rovině* tak srozumitelně, že jsme pozvedli svůj zrak k výšinám nejen fyzicky (mluvil z kazatelny několik metrů nad námi), ale i duchovně.

Ponoření do Krista tvoříme jednotu a je nepodstatné, jak různí jsme. Když se necháme hýčkat Jeho přítomností, různost nás obohatí. Když On bude v našem středu, nic nás nerozdělí.

Křtem jsme byli ponořeni do Boží náruče. Koupeme se v Boží lásce! Zajímavé na této koupeli je, že nás očisťuje od nečistoty zla, od hříchu našeho i dědičného, ale ještě k tomu rozzáří všechny barvy našich talentů a schopností, aby byly nám i druhým k radosti a užitku. Narodíme se tedy z vody – čistí a připraveni k Božím dílu, a z Ducha – zářící tím, co do nás bylo vloženo ve jménu Otce

i Syna i Ducha svatého...

Abychom to ještě lépe chápali, vymyslel náš laskavý otec praktickou pomůcku. Na znamení jednoty v různosti a za zpěvu

Nada te turbe, nada te espante. Quien a Dios tiene, nada le falta. ... Solo Dios basta.

Ničím se neznepokojuj, ničím se nedej děsit, kdo má Boha, nic mu nechybí. Bůh sám je dostačující...

jsme každý za sebe malou konvičkou nabírali ze skleněné misky vodu a v množství určeném jen naším uvážením a odvahou jsme ji lili do společného džbánu.

Na správnou verzi smyslu aktivity se raději doptejte samotného tvůrce, já to vnímala jako ukázkou, jak křest funguje v praxi: My jsme ta konvička. Křtem jsme ponořeni do Krista, jsme omyti a naplněni Jeho milostí. Jsme uschopněni nést tuto milost, tuto nekonečnou krásu dál – druhým lidem, v množství, které je v našich silách, abychom pak všechno, co jsme od Boha dostali a využili k dobru světa, donesli do jediného džbánu – nebe. Tam, kde se nemaže různost, ale kde se všichni sjednotí v pohledu do tváře Nejvyššího.

Křtem jsme tedy ponořeni do Krista a i naším prostřednictvím se vylévají milosti na ty, které svými životy propojujeme, oslovujeme, ovlivňujeme..., což jsme na závěr vyjádřili v širším kontextu i sbírkou pro Ukrajinu. Křest nás totiž nespojuje jen s těmi, kteří jsou pokřtěni, ale se všemi Božími dětmi, zvláště s těmi, které potřebují naši pomocnou ruku (ano, i formou finančních prostředků), laskavé srdce, veselou mysl či citlivé naslouchání. Křtem jsme uschopněni být blízkými spolupracovníky na díle spásy, jsme *elitní jednotka propagace Boží lásky*, což se má projevat slovem i životem. Radostným svědectvím, že Bůh je s námi.

Radost jsme následně hojně prožívali i v příjemném kruhu milých bratrů a sester, kteří se postarali o blaho všech formou dobrůtek pevného i kapalného skupenství (dortíky, chlebičky, cukroví... a voda, čaj, kafe, kafe, kafe...), v milém společenství, ze kterého se některým z nás vůbec nechtělo odcházet.

Anna Motlová
(foto: T. Bednář)

Setkání seniorů a beseda o putování po Kubě

Beseda o Kubě s otcem Pavlem Pokorným, to bylo něco úžasného!

Sešli jsme se v pondělí 13. března ve farní knihovně. A první velké překvapení na stolech - talířky se sladkými a slanými dobrotami. Dostali jsme kávu nebo čaj - každý dle přání. A pak jsme měli hodinu čas na příjemné povídání. Bylo plno, na fotografii jsem napočítala třicet lidí.

V 15 hodin přijel otec Pavel Pokorný z Jablonného nad Orlicí. A začalo jeho povídání o putování po Kubě v lednu a únoru 2022, které trvalo tři

týdny. Společně takto cestovalo šest přátel. Do Havany přiletěli letadlem. Po Kubě cestovali autobusy. Jízda autobusem je tam spolehlivá a bezpečná. Otec Pavel poutavě a vtipně vyprávěl o historii, životě obyvatel, chudobě, podnebí, o politických

a sociálních poměrech a přitom komentoval video. K dotazu o ubytování otec Pavel odpověděl, že cizinec se může ubytovat u osoby, která má na tuto činnost povolení.

V Havaně si prohlédli staré město, katedrálu a okolí. Navštívili

salezáni, kterým dovezli léky a hračky pro děti. Dále pokračovali celou noc do Bague. Ještě vystoupili na nejvyšší horu Pico Turquino, která je nejvyšším bodem

Kuby a má 1974 m n. m. Navštívili Santiago de Cuba, kasárna, kde začal Fidel Castro boje. Dále Viñales, zde jsou ohromné tabákové plantáže. V Zátocě sviní se potápěli na korálových útesech a užívali si koupání. To jsou momenty, které jsem postřehla.

Děkuji otci Pokornému, že se s námi podělil o své zážitky z cest. Také děkuji za pozvání na faru a tomu, který to vymyslel. Bylo to všechno moc krásné ☺

Zdena Vacková

(foto: J. Lukeš)

Víte, co je Domov u studánky?

Tomuto místu v Dolní Čermné se říká také Lesní brána. A teď tady bydlí Jaruška, Aleš, Iveta, Jirka, Miluška a další naši přátelé. Za těmito obyvateli Domova u studánky začal docházet otec Jan. A oni přijali naše pozvání a za doprovodu svých pečovatelů a našich farnic Moniky a Hanky někteří pravidelně navštěvují nedělní mše svaté ve farním kostele sv. Jiří. O neděli Dobrého Pastýře 30. dubna se nám v kostele ti, kteří se účastnili mše svaté, představili a někteří o sobě i něco prozradili. Díky nim

foto: T. Bednář

zavládla moc milá a upřímná atmosféra. Obyvatelům byl předán finanční dar - část výtěžku Postní almužny. Pořádí si za něj prý pár zvířátek, které doma chtějí mít.

Na oplátku jsme byli my farníci pozváni ve středu 17. května na zahradu Domova u studánky na odpolední opékání. Ale ouha! Od rána lilo jako z konve a podle předpovědi počasí nebyla vyhlídka, že by se to do odpoledne mělo zlepšit. Proto již během dopoledne padlo operativní rozhodnutí, že posezení bude, i kdyby přšelo

foto: L. Řeháková

- ve společenské místnosti Domova. Tato zpráva byla okamžitě rozšířena mezi farníky díky informačnímu kanálu farnosti.

A ti, co nakonec přišli, určitě nelitovali. K opečení klobásek a buřtíků místo ohně posloužil kontaktní gril. Naši hostitelé měli napečenou spoustu dobrot a uvařený čaj (zázvorový), který nám čile dolévali. Nechyběly ani kytary a zpěv, které ke správnému táboráku patří ☺ Na strunné nástroje zahráli otec Jan a Magda Motlová a známé písničky si s chutí zazpívali všichni. Rozcházeli jsme se jako dobří kamarádi, kteří budou rádi, až se zase potkají.

Hana Vágnerová

„Byť jen kapka soucitu změní svět v méně chladný, více spravedlivý.“

Papež František

Pouť u sv. Františka Xaverského v Petrovicích - letos jiná

Už v pátek přijel do Petrovic autobus občanů z Nové Vsi nad Váhom. Jednalo se o přátele, které pozval Martin Marek, starosta obce. V sobotu bylo připraveno společné pouťové posezení s muzikou. Celým programem nás provázeli dva skvělí moderátoři Martin (Petrovice) a Martin [Martyn] (Nová Ves nad Váhom). Dozvěděli jsme se něco o jejich dědině a naší obci. Program zahájili naši mladí hasiči s písněmi a tanci. Po jejich vystoupení následovalo DFSk NOVANI - Slovensko, se svým programem, dále pokračoval Folklórní soubor JARO. Po skončení následovala volná zábava. Společně jsme hráli a zpívali, navazovali kontakty, ochutnávali výrobky naše i jejich. Atmosféra byla úžasná, bavili jsme se asi do dvou hodin, neboť bylo nutné být alespoň troch fit na nedělní program.

Sešli jsme se společně v našem malém kostelíčku. Slováci přišli v krojích. Přinesli si také hudební nástroje a tak poprvé v Petrovicích zazněla rytmická mše, kterou ostarala rodina Vondrova. Čtení bylo dvojjazyčné a myslím, že všichni rozuměli. Při kázání pozval otec Jan děti k oltáři a snažil se je zapojit. Děti odpovídaly na všetečné otázky otce Jana a rodiče se jim snažili pomoci. Bylo to moc pěkné, řekla bych až dojemné. Po skončení mše svaté zazněla skladba na varhany, která sklidila potlesk. Při odchodu z kostela se nás naši přátelé ptali, zdali bychom našeho kněze nevyměnili. Moc se jim líbil. Říkali jsme, že jsme rádi, že ho máme a nedáme 😊 Před kostelem jsme ještě hodnou chvíli stáli a povídali, někteří se loučili a bylo nám všem moc hezky. Cesta z kostela byla provázena zpěvem. Zakončení proběhlo v petrovickém kulturním domě společným obědem.

Jana Moravcová
(foto B. Marková)

Ministrantské okénko

Výlet do Hradce Králové na Zelený čtvrtek

Prázdninový den 6. 4. 2023 jsme společně s otcem Janem a Aničkou Motlovou vyrazili ráno do Hradce Králové do katedrály na Missa Chrismatis, kde kněží obnovují své kněžské závazky. Cesta uplynula rychle, protože s naším otcem Janem je vždycky sranda 😊

Po příjezdu do Hradce Králové jsme šli rovnou ke katedrále, protože mše začínala v 10 hodin. Vše začalo slavnostním průvodem, ve kterém bylo asi 130 ministrantů (mezi nimi i já jediný z Dolní Čermné) a skoro všichni kněží z královéhradecké diecéze. Bylo to krásné.

Po této slavnosti jsme byli pozváni na oběd do Nového Adalbertina, kde nás čekal vynikající řízek 😊.

Po obědě jsme si zašli ještě do kavárny na zákusek, já měl punčový, ten mám nejradši 😊 Pak jsme vyrazili plni zážitků a dojmů zpět do Dolní Čermné, abychom stihli večerní obřady v našem kostele. Cesta byla opět veselá a utekla rychle.

Filip Macháček

Rytířů Krále je u nás hodně

Možná jste už potkali ministranty nejen u oltáře, ale i někde jinde. Nebyli možná zrovna oblečení v ministrantském, ale v bundách, maskáčích, kšiltovkách, s batůžkem či batohem na zádech. Narazili jste na ně na Mariánské Hoře, na petrovickém kopci anebo na farní zahradě? Tam všude se totiž ministranti setkali, a to proto, aby spolu pobyli, „něco“ zažili, něco se dozvěděli, na něco přišli.

Různé věci nás oslovují, různé věci poznáváme – od toho, že zbytky kořenu kukuřice jsou výborná munice, že tenhle je rychlý, ten má dobrý „schovky“, a že vyhrát nad Pavlem kámen, nůžky není sranda, a že se skoro všichni musíme naskládat na houpačku, abychom Pavla zhoupili.....až po zkušenosti toho, jak nás náš nepřítel navádí/svádí/odvádí od našich životních úkolů, jak je těžké rozpoznat v životě Ježíšovy vzkazy a rozluštit je.

Zkoušíme porozumět tomu, že Boží slovo je živé, psané pro nás, pro situace, v kterých se nacházíme.... I kdybych šel temnotou rokle, i když fíkovník nevypučí, réva výnos nevydá, pozvedám své oči k horám, odkud mi přijde pomoc....hory, réva, rokle....to je i pro nás.....s těmito myšlenkami plánujeme a odcházíme z domu....

.....a možná v klučičích hlavách zůstává....dobrá bojovka, perfektní fotbálek, zima, docela jsem měl hlad a žízeň, ten oheň skvěle hořel, už nevím, o čem otec četl, než jsem usnul, jsem utahanej... A my si doma u kafe řekneme – stálo to za to – ta radost, zápal, spokojenost, energie, ty nápady.....díky za společné chvíle, kluci, jsou pro nás obohacením a žijeme z nich....

Pavel a Marta Okrouhlických

„Neztrácej čas schováváním svého srdce. Naplň svůj život Duchem Svatým!“

Papež František

Co se děje ve spolču

Spolčácký bowlingový večer

„Pojeďme na bowling.“ praví náš šerífek.

„Super, to bude pártý!“ odpovídají spolčáci.

A tak náš šerif domluvil a zamluvil v lanškrounské Havaně dvě dráhy na páteční večer a jen doufá, že nás na ty dvě dráhy přijde dostatek.

2. června. Den bowlingu:

Je pátek a spolčáci mají na starosti doprovod při mši. Šerífek se hrozí: „Moc spolčáků na zkoušce není.“ Ale už na mši dorazilo spolčáků tolik, že do našich tří připravených aut se nevešli. Kolik nás tedy nakonec bylo? Teď už bychom se těžko dopočítali, u dvaceti jsem to přestala počítat. Dvě bowlingové dráhy byly skoro málo. Přesto jsme si s tím poradili a skvěle se bavili.

Protože jsme byli krapet vyhladovělí, pár pizz a nějaké ty brambůrky nám přišly k chuti.

Kolem jedenácté hodiny jsme usoudili, že je nejvyšší čas vše zabalit a odebrat se zpět do svých domovů. Akce to byla úžasná, a jistě ne poslední, a tak se těšíme, co dalšího skvělého na nás náš šerífek vymyslí, či co my vymyslíme na něj?

Za spolčo: Eliška Motlová

Putujeme s Poutníkem

Pobyt v Římě

Všechny cesty vedou do Říma. Pravdivost tohoto úsloví jsem měl možnost vyzkoušet na vlastní kůži. V létě jsem dostal příležitost strávit několik měsíců ve Věčném městě. Plný očekávání jsem se vydal na cestu. Jak se ukázalo, nebyla jedinou. Celý pobyt byl protkán cestami. Nemám na mysli ony každodenní trasy za nutnými záležitostmi, kam se prostě musí.

Jedno z pravidelných putování na koleji vedlo do seminární kaple. Vítala mě zde otevřená náruč ukřižovaného Krista. Ráno, odpoledne, večer. Stále otevřená a čekající. Jsem vděčný za tuto zkušenost tichého přebývání s Ním, společně prožívané bohoslužby a modlitby breviáře. Trochu jsem si připadal jako ovoce, které potřebuje dozrát.

Další z pravidelných linek vedla do jídelny či do kuchyně, kde jsme zažívali společenství u prostřeného stolu. Velké poděkování náleží sestřám Boromejkám za jejich službu koleji a jejich duchovní podporu. A to nemluvím o vytrvalé péči nasytit hladové krky seminaristů a kněží, praní, žehlení, uklízení, naslouchání... Mají můj velký obdiv.

Každou středu večer vedly mé kroky k místům našich představených, kde se konalo setkání českých kněží. Zajímává setkání i témata. Děkuji za otevřenost a přijetí jak ze strany otce rektora Romana Czudka, tak ostatních. Byly to chvíle, na které jsem se těšil.

Říká se, že cesta je někdy cílem. Moje pravidelné potulky městem tomu nasvědčovaly. Pravidelné vycházky po Via Merulana k bazilice Santa Maria Maggiore patřila k mým nejoblíbenějším trasám. Vzrostlé platany dotvářejí až snovou atmosféru této ulice.

Hledání českých stop v Římě podle stejnojmenné knížky byla dalším cílem mého putování. Došel jsem nejen k místu posledního spočinutí hudebního skladatele Josefa Myslivečka, ale také k poznání, že v mnohém se teorie a praxe rozcházejí. Co je v knize popsáno na jedné či dvou stranách, to zpocený poutník stěží navštíví za odpoledne. Nechyběla mnohá překvapení. Co bylo hledáno, mnohdy nebylo k nalezení. Ale poznat nečekaně nová zákoutí a všimnout si krás, o kterých můj průvodce mlčel, bylo pro mě příjemným zpestřením.

Mezi top místa v Římě považuji tři pahorky, ze kterých jsem se rád kochal výhledem na Řím. Prvním je u kostela Nejsvětější Trojice nad Španělskými schody směrem k vile Medici. Druhým je vrch Gianicolo, pod kterým se nachází prý nejřímštější čtvrť – Trastevere. Od sochy G. Garibaldiho se návštěvníkovi rozprostírá pohled na střechy kostelů, bazilik, paláců, ruin starověkých budov. Někde v dálce se zdvihá pohoří, které jsem měl to štěstí vidět pokryté sněhem... I to je jedna z výrazných vzpomínek na můj pobyt v tomto městě (že by se mi v těch chvílích ozývala slova žalmu: „Zvedám své oči k horám, odkud mi přijde pomoc“?).

Posledním pahorkem, mému srdci nejbližším, je Aventin. Klidná to část Říma s několika kostely. U sv. Alselma jsem vždy našel klid a pokoj. U klíčové dírky ve

vratech vedoucích k zahradám maltézských rytířů známý pohled na kupoli sv. Petra. U sv. Sabiny krásné staré dveře s biblickými výjevy a v parku v bezprostřední blízkosti baziliky, dle mého názoru, jeden z nejhezčích výhledů na město.

Další kapitolou mého pobytu bylo studium italštiny, které, to přiznávám, nebylo mojí hlavní prioritou. Přesto jsem vděčný za možnost obohatit se základními znalostmi cizího jazyka, třebaže na koleji jsem byl spíše věren heslu jejího patrona sv. Jana Nepomuckého: „Tacui“. S jakou úlevou a radostí jsem s bohoslovci směřoval po skončení výuky vstříc pozdnímu obědu v jídelně zaměstnanců. Tyto společné návraty spojené s hovory o mnohém, modlitba růžence, chvíle u stolu, sdílení a vzájemná podpora s ostatními souputníky, byly okamžiky, na které moc rád vzpomínám.

Nesmím opomenout návštěvy muzeí, ať už vatikánských nebo těch na Kapitolu. Mocný dojem ve mně zanechala prohlídka vily Borghese, kde jsem obdivoval sochy od Berniniho, obrazy od Caravaggia a jiné podobné krásy.

Mezi největší okamžiky náleželo setkání s papežem Františkem. Za dobu tak krátkou jsem měl příležitost si se svatým otcem podat ruku hned dvakrát. Poprvé s moravskými novokněžními, podruhé při audienci pro naši kolej. Pravda, byl jsem při této pro mě výjimečné události ve výhodě. Na rozdíl od papeže jsem věděl, s kým se zdravím a komu podávám svou pravici. Zůstávají mi v paměti jeho živé oči, ve kterých se zrcadlí jeho zájem o každého, s kým se setkává.

Všechny cesty vedou do Říma, ale také z Říma. S těmito slovy se se mnou v létě jedni lidé loučili.

Tyto řádky píšu již ve vlasti, v diecézi Hradec Králové, pro níž jsem ustanoven. Rád se s vděčností dívám na čas prožitý v Římě s očekáváním toho, co přijde. Svě vzpomínání končím veršem z Písma, který je pro mě ukazatelem a povzbuzením pro mé další životní cesty:

Návštěva o. Josefa a sester františkánek z Hořejšína (kde teď o. Josef pobývá) v Dolní Čermné a okolí v úterý 13. 6. 2023

„Děkuji našemu Pánu, který mi dal sílu, Kristu Ježíši, že mě uznal za spolehlivého a určil mě ke službě“ (1 Tim 1, 14).

Josef Roušar

Zelený čtvrtek 6. 4. 2023 (foto: L. Ešpandrová)

Velkopáteční promluva zaměřená pro děti 7. 4. 2023 (foto: L. Ešpandrová)

Zadní strana: Velikonoční vigilie 8. 4. 2023 (foto: L. Ešpandrová)
Začátky opravy kostela sv. Jiří 13. 6. 2023 (foto: F. Mareš)

Poutník 2/2023

vydává: Římskokatolická farnost Dolní Čermná, 561 53 Dolní Čermná 1; IČ: 44468890
web: dolnocermenska.farnost.eu, farnostsnu.cz; bankovní spojení: 256043012/0600

tisk: HEAT-TECH s.r.o. Dolní Čermná 231

náklad: 250 výtisků, výrobní náklady jednoho výtisku: 27,50 Kč vč. DPH

redakce: P. Jan Lukeš, František Mareš, Hana Vágnerová; sazba: Jiří Adamec, František Mareš
NEPRODEJNÉ, pouze pro vnitřní potřebu farnosti, ale je možná finanční spoluúčast, DĚKUJEME
uzávěrka příštího čísla: **19. 8. 2023**, kontaktní email: poutnik@farnost.eu